

и да искатъ неговата защита и настояване да остане и занаяредъ тържището имъ въ Цариградъ. Симеонъ разбралъ всичкитъ щети, които се нанасяли на държавата му отъ византийското правителство и незабавно протестира въ Цариградъ подбуждало Симеона не само едно желание да защити своитъ търговско-економически интереси. Когато византийското правителство решавало да се премѣсти българското тържище отъ столицата въ Солунъ, неговото желание било не само да ошети българскитъ търговци, но и да намали изобщо българската колония въ Цариградъ. Симеонъ не е могълъ да не предвиди, че съ ослабването на българскитъ търговски връзки съ центъра на империята, което било първа и непосредна сетнина отъ премѣстването на българското тържище отъ Цариградъ въ Солунъ, намалявалъ се и броятъ на българитъ въ столицата, а заедно съ това ослабвало и политическото значение на България въ империята, което презъ време на „дълбокия“ миръ се значително засилило и за което цариградското правителство не е могло да не държи смѣтка за въ бъдеще. Поради това Симеонъ, който се стремилъ не само да запази, но и още повече да угоднѣе и засили това значение, не е могълъ да остави безъ внимание действията на Лъвовото правителство вече вѣнъ отъ оплакванията на своитъ поданици. Но Лъвъ VI, възпиранъ отъ василеопатора Стиляна Зауца, баща на любовницата му Зоя, който искалъ до изкористи за себе си чрезъ свои хора доходитъ отъ българскитъ мита, отказалъ да даде Симеону каквото и да било удовлетворение и чрезъ това предизвикалъ нарушение на „дълбокия“ и благотворенъ миръ между дветъ съседни държави.

Първата война на Симеона съ Византия. — Въ 894 год. презъ есенята, ползувайки се отъ това, че византийскитъ войски били изтеглени отъ Балканския полуостровъ въ Италия противъ сицилийскитъ араби, а другитъ войски били съсредоточени въ Мала Азия, защото източнитъ граници на империята постоянно се нападали отъ арабитъ, Симеонъ неочаквано навлѣзълъ въ византийскитъ владения въ посока къмъ Одринъ. Първиятъ отпоръ на ромеитъ, който ималъ за целъ да възпре българското движение къмъ столицата, се оказалъ несполучливъ: Симеонъ съвършено разбилъ ромеитъ нейде въ Одринско, като при това заловилъ много пленници; но все пакъ той не продължилъ пѣтя си къмъ Цариградъ, а побързалъ да се върне въ България, защото маджаритъ, които живѣли тогава въ областта Ателкуза (сег. Бесарабия) между устията на Дунавъ и Днепъръ и, повикани отъ нѣмския кралъ Арнулфа (887—899) противъ моравцитъ, почнали своитъ нападения въ сръдно-дунавскитъ страни, тъкмо въ 894 год., следъ като грозно опустошили Панония, се върнали презъ отжддунавскитъ български владения, които не по-малко ограбили и разорили.

Но и при все това Лъвъ VI не е могълъ да пренесе нанесения му ударъ и решилъ не само да отмъсти на Симеона, но и да го принуди да се върне къмъ предишнитъ мирни отношения. Обаче това да стори въ дадения моментъ той не билъ въ състояние, защото византийскитъ войски, както самъ Лъвъ VI съобщава въ „Тактиката“ си, били заети тогава съ война противъ арабитъ. Затова той повикалъ на помощъ сжщитъ маджари. Едновременно съ това Лъвъ VI и правителството му изпратили при Арнулфа пратеници съ богати подаръци и съ целъ да се осигури откъмъ нѣмския кралъ въ смисълъ, че последниятъ нѣма да предприема нищо въ полза на Симеона противъ маджаритъ. Византийцитъ постигнали целта си. Нападнатъ на северъ отъ маджаритъ, които били прекарани отъ византийската флота около гр. Браила въ 895 год., а на югъ застрашенъ отъ византийската войска, която била едновременно изпратена на българската тракийска граница,